

FLÖG, FLÖGEL, eller

FLÖJ, FLÖJEL, flöjl, m. 2. pl. *flöjlar*. Väderhane på ett fartygs öfversta stångtopp.

FLÖJA, v. n. 2. (om hästar, svin och boskapskreatur) Hoppa öfver stängsel. — *Flöjande*. n. 4. o. *Flöjning*, f. 2.

FLÖJKNAPP, m. 2. En på flöjstocken öfver flöjeln fastskrufvad knapp, som tjenar att fasthålla densamma.

FLÖJSTOCK, m. 2. Den vertikala spets, hvarpå en flöj-ten vandrar.

FLÖJSTÅNG, f. 3. pl. — *stänger*. Stång, i hvars öfre ända en flöjel eller väderhane är fästad.

FLÖJT, m. 3. pl. *flöjter*. (af t. *Flöte*) Se *Flöjtskepp*.

FLÖJT, m. 3. pl. *flöjter*. (af t. *Flöte*) Blåsinstrument af trä, med sex tonhål och en till åtta klaffar. *Blåsa f.* De särskilda slagen deraf, t. ex. Herdeflöjt, Käppflöjt, Piccoloflöjt, ses på sina ställen. — *Se. F-blåsare, -spelare*.

FLÖJTDUS, flöjtdús, m. 3. (fr. *Flûte douce*) Ett slags fordom bruklig flöjt med munstycke och sju till åtta tonhål.

FLÖJ-TEN, m. 2. Jernbleck på en flöjstock, vid hvilket flöjeln är fastsydd.

FLÖJTFODRAL, flöjtfodral, n. 3. o. 3. Fodral, vanligtvis af skinn, hvori en flöjt förvaras, för att skydda honom för skada.

FLÖJTMAKARE, m. 5. Musikalisk instrumentmakare, som förfärdigar alla slags flöjter.

FLÖJTPINARE, m. 5. (fam. skämtv.) Dålig flöjtblåsare.

FLÖJTPIPA, f. 1. Benämning på ett slags orgelpipa. Kallas äfv. Labialpipa.

FLÖJTRAVÄR, flöjtravär, m. 3. Se *Travärsflöjt*.

FLÖJTREGISTER, flöjttrejststr, n. 3. Orgelregister, hvars toner likna flöjtens.

FLÖJTRÄ, n. 4. (af *Flöja*) Trä, som sättes om halsen på svin, på det de ej må flöja. Skrifves äfv. *Flögträ*.

FLÖJTSOLO, flöjtsólo, n. 3. Solostycke för flöjt.

FLÖJTSKEPP, n. 3. Ett slags holländskt handelskepp, i för och akter ganska bredt och med låga master; har långsam fart; brukas numera föga.

FLÖJTSTYCKE, n. 4. Musikstycke för flöjt.

FLÖJTSTÄMMA, f. 1. 1) Stämma, som utföres af flöjten, i ett flerstämmigt musikstycke. — 2) Se *Flöjtregister*. — 3) (fig.) Menniskoröst, len och ljuf som en flöjtton.

FLÖJTTON, m. 3. 1) Ton af en flöjt. — 2) (fig.) Ton, liknande den af en flöjt.

FLÖJTVERK, n. 3. 1) Positiv med idel flöjtsstämmor. — 2) Samteliga till ett orgverk hörande eller deruti befintliga flöjtsstämmor.

FLÖTE, n. 4. (af *Flyta*) 1) Den på en meter befintliga kork, som flyter på vattnet och håller kroken på ett visst afstånd under vattenytan. — 2) Benämning på de stycken af flarn, vanligtvis klotrunda, som äro fästade, på jemna afstånd ifrån hvarandra, vid öfra staden på nät, för att hålla dessa rätt uppstående i vattnet.

FLÖTS, flöts, m. 3. (t. *Flötz*) (geol.) 1) Gång, hvars fall är under 20 grader. — 2) Vidt utsträckt, vågrätt lager af åtskilliga bergarter, t. ex. stenkol. Äfv. *Flö*.

FLÖTSBERG, n. 3. (geol.) Benämning på de slags vanligen horisontala bergformationer, som betäcka de äldre lagren och synas tydligen hafva blifvit afsatta såsom fällning ur vatten,

FLÖTSGIPS, m. 3. (mineral.) Gips i flötslager.

FLÖTSKALK, m. 3. (mineral.) Kalksten i flötslager.

FLÖTSLAGER, n. 3. (geol.) Horisontalt lager.

FLÖTSLERA, f. 1. (mineral.) Lera i flötslager.

FLÖTSSVIS, adv. (geol.) I horisontala lager; flölagrigt.

FNÄS, n. 3. sing. 1) a) Den gröna hylsa, som omsluter nötkruter. — b) Den yttre bruna betäckningen på en nötkärna. Äfv. *Nötfnas*. — 2) Smärre afskräden af hvarjehanda grönsaker; afskråde. — 3) (fig.) Skräp.

FNÄSA, v. a. 1. *F. nötter*, afskala fnaset på nötkärnor.

FNASIG, a. 2. Betäckt af fnas (bem. 1).

FNASK, n. 3. sing. 1) Hvarjehanda småskräp, t. ex. små härstrån, boss, barr, o. d. — 2) Hvarjehanda smärre afskräden, isynnerhet af grönsaker, som man ger åt svin. — 3) (fig.) Frukter och sötsaker, som ätas emellan målen.

FNASKA, v. n. 1. 1) Plocka fnask (bem. 1) af kläder, o. d. — 2) (fig.) Småsyssla. *Gå och f. F. dig åstad*, begif dig af, knalla dig af. — 3) (om svin) Äta fnask (bem. 2). — 4) (om menniskor; äfv. akt.) Äta frukt och sötsaker emellan målen. — 5) Säges äfv. stundom om möss, i samma mening som äta.

FNASKER, m. 2. sing. 1) En, som vanligtvis går och sysslar med småsaker. — 2) Skämtsamt benämning på små gossar, emedan de gernas fnaska sötsaker.

FNASSEL, n. 3. sing. 1) Ytterst små upplupna, vanligtvis rödaktiga blemmor, eller fint, fjälligt utslag på huden af menniskor, isynnerhet i ansigtet. — 2) Små fjäll på ytan af hufvudskålen, emellan härstråna.

FNASSLIG, a. 2. 1) Som har fnassel på huden. *F. i ansigtet*. — 2) Betäckt med fnassel. *Ett f-t ansigte*. — *Fnasslighet*, f. 3.

FNETTRÄ, v. n. 1. Skratta smått, tätt och föga hörbart. — *Syn. Se Skratta*. — *Fnettrand*, n. 4.

FNOCKVÄF, m. 2. (bot.) Ett slags svamp, på torra grenar af bok och al. *Helmisporum*.

FNUGG, n. 3. (pop. o. fam.) Se *Fjun*. — Betydde fordom: kringflygande stoft och dam; äfv. smått och stackigt gräs, som är svårt att berga.

FNUGGIG, a. 2. Se *Fjunig*.

FNURRA, f. 1. (fam.) Knut, som slår sig af sig själf på tråd. (Fig. fam.) *Det har kommit en f. på tråden*, ett hinder har inträffat, saken har mött svårigheter, kommit i olag; de hafva råkat i osämja.

FNURRA, v. n. 1. (fam.) Vara fnurrig (bem. 2). — *Syn. Brumma, Grumsa*. — *F. sig*, v. r. 1) (om en tråd) Slå en fnurra. — 2) (fig.) Trassla sig, möta hinder, svårigheter.

FNURRIG, a. 2. 1) (om tråd, föga brukl.) Som fått en eller flera fnurror. — 2) (fig. fam.) Se *Fresig*.

FNURRIGHET, f. 3. (fam.) Se *Vresighet*.

FNURRIGT, adv. (fam.) Se *Vresigt*.

FNYSA, v. n. 3. Ind. pres. sing. *Fnyser*; pl. *Fnyser*. Impf. sing. *Fnös*; pl. *Fnöso*. Imper. sing. *Fnyss*; pl. *Fnyssen*. Konj. impf. *Fnöse*. Sup. *Fnyssit*. Part pres. *Fnyssande*. (Böjes äfv. efter 2 konjug.) 1) Häftigt utdrifva luften genom näsborrarna, liksom för att befria dem ifrån något, som retar eller besvärar. Säges äfv. om hästar